

אוצר הנפש

* **	🕯️🕯️	📍
20:14	18:57	י-ם
20:17	19:12	ת"א
20:18	19:05	חיפה
20:15	19:13	ב"ש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי הרב יצחק גינזבורג שליט"א

אוצר הסיפור

תלמידו של רשב"י והאבנים ממירון

אחד מגדולי הצדיקים של גליציה היה רבי צבי הירש מזידיטשוב, המכונה ה"עטרת צבי", על שם פירושו לזהר הקדוש. כאשר בגליציה סתם אמרו 'רבי' – התכוונו אליו.

הוא החשיב את עצמו כתלמיד מובהק של רשב"י, שהוא הרבי האמתי שלו. יש סיפור יפה עליו, בין המון סיפורים, שפעם אחת באו שני שד"רים מארץ ישראל, כנהוג. כנראה שהיו קשורים אליו. השד"רים שהיו באים מהארץ הביאו תמיד איזה חפץ, 'חפצא', מארץ ישראל – שמאד יקר בעיני כל צדיקי חו"ל. השד"רים הביאו שתי

אבנים מארץ ישראל והראו לו אותן בתור רבי. הוא שאל אותם 'מאיפה האבנים האלה?' והם השיבו שלקחו את האבנים האלה מהקבר של רשב"י, ממירון. בהתחלה הם לא אמרו שהם נותנים לו את האבנים מתנה, אבל הוא מאד חמד אותן – אמר שהוא רוצה את האבנים האלה. הם אמרו 'בשבילנו האבנים האלה הן שמירה – אנחנו בנסיעה מהארץ, מסתובבים בחו"ל, צריך שמירה'. הוא אמר – 'אל תדאגו, אתן לכם סגולה עוד יותר טובה לשמירה. תבואו מחר בבקר'.

מה היה? כל הלילה הוא ישב וכתב פירוש על האידרא. הפירוש אולי מופיע ב"עטרת צבי", ספרו על הזהר, או ב"צבי לצדיק", הספר שלו על תיקוני הזהר. בסוף, אחרי שכתב את הפירוש על האידרא כל הלילה, הוא כתב פתק, צעטל, ובו הוא כותב לרשב"י – כמו שכותבים מכתב לרבי – "נא להודיעני אם כוונתי לאמת, תלמידך צבי בן הינדא". היו כמה אנשים שראו את המכתב והעידו שכך בדיוק היה כתוב שם. הוא אמר לשלוחים 'כשתחזרו לארץ, קחו את הפתק ותניחו אותו על קבר רשב"י במירון, ותראו מן השמים שהוא התקבל'. הם נתנו לו את האבנים ולקחו את הכתב שלו, וכשחזרו לארץ הניחו על הקבר, ולפי הסיפור ראו יד של אש שיוצאת מהקבר ולוקחת את הפתק. זהו סיפור שלו. בכל אופן, הוא חתם "תלמידך צבי בן הינדא", תלמיד מובהק של רשב"י, אז כנראה סגולה לספר את הסיפור שלו בל"ג בעומר.

(משיעור ח"י אייר תשפ"א)

יול"ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר הפרשה

שלום אמת

"וְנִתְּתִי שְׁלוֹם בְּאָרֶץ וּשְׂכֻבָתָם וְאִין מַחְרִיד וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה רְעָה מִן הָאָרֶץ וְחָרֵב לֹא תַעֲבֹר בְּאָרְצְכֶם. וְרַדְפְּתֶם אֶת אֲיִבֵיכֶם וְנִפְּלוּ לְפָנֵיכֶם לְחָרֵב" – זהו שלום אמת, המגיע יחד עם עז וגבורה (בסיוע מופלא מלמעלה).

יותר מזה: המשמעות של שלום בלשון התורה איננה רק מצב של אי-לוחמה, הפסקת אש. יש למשל "שלום בית" בין איש לאשתו – אוי ואבוי אם זה רק הפסקת אש... השלום הוא חיבור עמוק בין הנשמות, תחושה של חיים, כיף ותענוג. שלום אמת מתחיל בתוכנו, כאשר כל הנשמות של עם ישראל מצטרפות למנגינה אחת גדולה.

בספר הזוהר כתוב ש"שלום" הוא כינוי לצדיק ולספירת היסוד ("צדיק יסוד עולם"). בנפש האדם, ספירת היסוד היא היכולת ליצור זיווג אמיתי בין שניים, תוך כדי גילוי של תענוג. שורש התענוג הוא במקום מאד עליון, פנימי ונסתר – והיסוד מגלה את התענוג הזה בפועל, מממש ומגשים אותו במציאות.

"הסכם שלום" בפוליטיקה לא מתקרב בכלל לשלום האמתי, שלום שיש בו "כיף חיים" לכולם.

(משיעור ט"ו אייר תשע"ב)

אוצר התבונה

נקודה (געגועים לא"י) -
קו (יציאה מהגלות) -
שטח (גאולה)

יש מושג חשוב מאד בקבלה - נקודה-קו-שטח. קודם יש נקודה, אחר כך קו שבעצם שובר את מציאות הנקודה הראשונה, אבל התכלית זה לבנות מכל החלקיקים פרצוף. זה התיקון. מנח הפרצוף יש התגלות של ה'. בנקודה וגם בקו אין עדיין התגלות של הקב"ה. בשטח כבר יש גילוי של "הוי' אחד", שלמות ההתגלות שה' אחד,

לקו יש עוד שם - מדה, שמועד כל דבר. מדה = מט, זה מט מדות, מחסד שבחסד עד מלכות שבמלכות. לכן דווקא הז"ת נקראו מדות, בלשון החסידות בעיקר, כי הן מט. יש קו שבעצם יוצא מאמא - קו ירוק שמקיף את כל העולם, וזה מודד את המציאות, שובר את הנקודה.

כך כל היהודים, כפי שלומדים היום מרשב"י, להיות "בחד קטירא אתקטירנא ביה אחידא ביה להיטא"

יש לנו מאמר ארוך נקודה-קו-שטח במלכות ישראל, שמבואר שם שמה שיהודים במשך כל הדורות, שלא יכלו להגיע לארץ, התגעגעו לארץ זה נקודה - נקודה בלב, נקודה של התקשרות שאי אפשר לממש כרגע, אבל היא ערנית בגלות. "לבי ער", יש געגועים עזים של קשר למולדת, לשורש. זה דווקא בסוד ההסתלקות, כמו היום, הילולא דרשב"י -

שכל הימים "בחד קטירא אתקטירנא, ביה אחידא ביה להיטא", כל ימי אני בקטר של אש בוער בלבי לשרש שלי. כך כל היהודים, כפי שלומדים היום מרשב"י, להיות "בחד קטירא אתקטירנא ביה אחידא ביה להיטא".

בכל אופן, אחרי הנקודה יש את הקו. אם הנקודה זה נקודת הגעגועים, שזה מה שמקיים את עם ישראל בגלות - זה סוד הקיום של עם ישראל במשך כל שנות הגלות - אחר כך יש משהו שכאילו שובר את מצב הגלות, זה מה שהיה לפני מאה שנה, זה קו - זה מצב מסוכן, כי שובר את הנקודה, אך לא הגיע "אל המנוחה ואל הנחלה". אם לא לוקחים את הנקודה ומתחילים לנוע מתוכה, לכאורה לא יהיה שום דבר. אבל, שוב, הקו הוא מסוכן. הוא סכין שלוקחים ביד על מנת לשחוט בו את הגלות - אבל הוא גם יכול לשבור ולהשבר עוד יותר, חוץ מזה ששובר את הנקודה הוא עצמו בסכנת התרסקות ושבירה והתמוטטות.

אלא מה? מובטח לנו - הקב"ה הבטיח הקב"ה יקיים - ש"בעתה אחישנה", סוף כל סוף תבוא הגאולה, בזכות היום הזה, בזכות רשב"י, תבוא הגאולה בחסד וברחמים, שזה השטח הרחב, גילוי המרחב העצמי של עצמות אין סוף ברוך הוא. זה רומז גם כפשוטו לכל שטחי ארץ ישראל, לא מוותרים על שום נקודת שטח, לא עושים קו ירוק - לא עושים שום קו. כל זמן שיש מנטליות של קו גם בתוך הארץ שמים קוים, כמבואר שם. אם כי הקו זה לקראת השטח, אבל זה הפוך (כמו שאם אתה ביצה אתה לא אפרוח, אפילו שאתה בתנועה לאפרוח).

(משיעור י"ח אייר ס"ט)

אוצר השו"ת

דרכי התמודדות עם מחשבות זרות

שאלה: מה עושים עם מחשבות זרות וטורדניות?

תשובה: אם יש מחשבות זרות - הן לפת. אבל רצונות בנפש שמופיעים במחשבות שלי, לאו דווקא מחשבות זרות לגמרי, שהם גם לא "בלתי להוי' לבדו" - אני נותן לה'.

לדוגמא, אם אני רוצה כמה שיותר מהר שיהיה מבנה לבית הספר - זה רצון, הוא מחשבה זרה או לא מחשבה זרה? הנקודה שאם המחשבה הזו מטרידה אותי - זו מחשבה זרה. מה צריך לעשות עם המחשבה הזרה הזו? לקיים את הפסוק "השלך על הוי' יהבך" - אני תורם אותה לה', נותן לו צדקה. אני מפסיק לחשוב על זה - בעת שה' יחשוב על זה. זה כמו שנאמר על אברהם שהוא האמין בה' ונתן צדקה לה' - החזיר את כל המחשבות שלו לה' (אין לאברהם אבינו שום מושג איך הוא יוכל להוליד בן כפי שהבטיחו ה', ולכן 'חבל על הזמן' לחשוב על זה בכלל, רק לקיים את הפסוק "השלך על הוי' יהבך", באמונה פשוטה). לא לפח. אז מתקיים "ענני הוי' ענני" - הקב"ה, שבעת כמו עני, עונה אותי.

(משיעור ז"ך אלול ע"ז)

אוצר הרמז

חטא הראיה ותיקונו

עין רעה זה שמסתכלים רע על החבר. רואים משהו שלילי, יש עליו קושיא, ובמקום להוכיחו בדרכי נעם, מתוך אהבת ישראל, דאגה ואכפתיות, מסתכלים עליו בעין רעה. אם מישהו באמת 'אכפתניק', הוא מביע ומוכיח - תוכחה היא תוך-אהבה. אם הוא רק נוטר זאת בלב, מסתכל בעין רעה כי יש לו בקורת על הזולת, דהו מקור קליפת עמלק - חטא הראיה.

(משיעור ט"ז אדר תשפ"א)

אוצר הפתגם

מתי תבוא הגאולה? כשנשכח מהגלות. ברגע שנשכח מהגלות אוטומטית זו גאולה. זו הברכה של בית חדש, שנשכח - נשכח מכל ה"הבל הבלים" של הגלות ומה שישאר הוא רק "אין עוד מלבדו" (נשכח מה"הבל הבלים" - "אין עוד מלבדו" = 770, בית משיח!).

(משיעור כ' מרחשון ע"ח)